

2. del Spansk vintertur

Tekst og fotos af Senior

I denne anden del af beretningen kører vores seniorpar væk fra de spanske kyster og søger trods vintersæson ind i fastlandet. Det er nysgerrigheden der driver dem frem. Hvad gemmer der sig bag bjergene i det fjerne, hvordan er klimaet »derinde«, bliver Madrid lige så stor en oplevelse som Barcelona, er der nogle åbne campingpladser? Er der bjerge eller sletter? Der er tusind spørgsmål, som står ubesvarede. Se hvad de oplever her:

Vi forlader Vilanova i silende regn, den eneste vi fik i de 9 dage, vi var på stedet. De nye motorveje A15 langs kysten fører os til N 340/E15 og regnen hører op netop da vi passerer betalingsstedet op til A7, som skal føre os videre mod syd.

I lange bløde bakker snor vejen sig op over højdedragene, hvor flotte regnbuer toner frem over grågrønne bjerge. Det grønne er dog ikke græs, men ir. Dette vidner om at bjergene er fyldt med kobber. Lige ved frakørsel nr. 33 ser vi på højre side en romersk æquadukt. Som vi fortalte i sidste udgave af bladet, var Tarragona romernes hovedstad i Iberien, som landet hed dengang. Og denne æquadukt får vi så heller ikke set denne gang, frakørslen smutter fra os. Nu ser vi de første glimt af solen og temperaturen stiger mærkbart. Vi synes det dufter lidt af forår, mens de sidste bjerge

forsvinder på vor højre side for at give plads til et mere jævnt landskab. Hist og her ser vi blomstrende træer og enkelte appelsintræer.

Den gamle hovedvej N340 løber lige ved siden af os. Fyldt med lastbiler i lange baner, thi den vej er jo gebyrfri. Det er ikke sjovt for alle de småbyer, som ligger på den rute! Vi glider elegant uden om og dieselen snurrer vel tilfreds under kølerhjelm.

Økonomisk tur ad A7

Vi kan mærke at vi kører økonomisk, omdrejningstælleren ligger konstant under 2200 og alligevel ligger farten på 90 km/t. og tankmåleren flytter sig slet ikke! Pludselig går det jævnt nedad, derefter stejlt. Vi nærmer os Ebro flodens store delta og lidt øst for Tortosa krydser vi den store flod. Herefter bliver

køreturen nem. Trafikken er ikke overvældende, vi har smidt vindjakken og udenfor ser vi nu den ene mark, ja hele plantager af blomstrende træer - mandeltræer. Men der er ingen rasteplasser, ikke engang en luset p-plads er motorvejene udrustet med. Og vi vil så gerne have billeder af disse for os smukke syn. En enkelt gang prøver vi at stoppe i nødsporet, men får straks nogle vældige trut fra de forbigående - og i øvrigt kan vi slet ikke komme tæt på. Der ligger en masse skrammel i vejgrøften og der er hegn omkring alle plantager. Øv!

Badebyer i lange baner

Til venstre for os kan vi skimte Middelhavet som et søvlgiltrende bånd i horisonten. Og på motorvejen dukker reklamerne op til alle disse steder på den del af kysten, der hedder

Costa dels Tarongers. Masser af reklamer til campingpladser, men vi har kun kørt halvdelen af vores dagsmarch, så det nytter ikke at falde for fristelserne. Endelig ved middagstid er der en rasteplass, men vi tanker ikke, for nålen er ikke engang nede på halv tank. Fra rasteplassen finder vi et par smuthuller så vi kan tage billeder af de første appelsiner og de mange blomstrende træer. Turen videre langs kysten foregår smertefrit, om end trafikken tiltager mærkbart og landskabet forurenes også tiltagende af store og meget grimme industrikvarterer.

Forkortet rejse

Det var egentlig meningen at vi her skulle gøre holdt nogle dage og forske lidt i byens seværdigheder, men vor oprindelige rejseplan er på grund af forsinket afrejse og uheld undervejs skrumpet med 7 dage og da vi har en aftale på Costa del Sol ser vi os nødsaget til at springe byen over og håbe at vi når det på hjemrejsen. Vi er heller ikke i humør til noget besøg i byen, thi min forkølelse er i fuldt udbrud. Vi hopper altså af A7 ved Valencia og tager NIII mod vest, ind mod indlandet og stævner mod det uvisse.

Camping i indlandet

Camping Cheque anviser en campingplads ved navn »Kiko Rural« som skulle ligge ved en sø. »Rural« betyder sådan noget lignende som gammeldags hyggelig, så det lyder jo ikke dårligt. Der er kun ca. 100 km fra Valencia til denne plads ad en splinterny hovedvej,

der går ind i et landskab med lange bløde bakker, der i sværhedsgrad ligner dem ved Kassel. Hvilket betyder at de er ikke er noget særligt. Der er bare det ved det, at de ligesom ikke går ned ad, men fortsætter mere og mere op. Vores udtermometer i bilen viser også at temperaturen er stærkt faldende. Ved kysten var vi jo oppe på 16 gr. Kun halvvejs til campingpladsen er vi nede på det halve. Det er slet ikke noget min forkølelse bryder sig om.

Villargordo del Cabriel

Det er navnet på den landsby, hvor campingpladsen skulle ligge. Vi har for længst forladt motorvejen og kører ad den gamle N III, her er så godt som ingen trafik. Vi er dog lidt kedede af at tunge regnskyer hober sig op foran os, en lille solstreg får dog husene i landsbyen til at lyse op. Vi nyder synet og siger til hinanden at nu ser vi da endelig noget, der i skønhed kan ligne et landskab og et miljø som f.eks. Toscana.

Og intet i dette syn røber noget som helst om at vi befinder os i et højdramatisk landskab - det er da bare lutter idyl, om end blomsterne på mandeltræerne ikke er nær så langt fremme som nede ved kysten.

Altså kører vi ind i landsbyen ad nogle snørklede veje, der er skiltet meget fint. Det sidste hushjørne rundes og så taber vi vejret!

Vi når lige at trække bremsen og kigger måbende på det landskab, som ligger der foran os. En blanding af Arizona og

Valenziakysten

Denne kyststrækning, består af sletteland med frodig jord, hidrørende fra flodernes aflejringer gennem årtusinder. Dette har i forbindelse med det milde klima skabt grobund for anlæggelse af appelsinplantager, som strækker

sig fra bjergenes fødder i vest til sandstrandene i øst. Det har ført enorm rigdom til egnen som så har medført en stor industriel udvikling omkring Valenzia, men strandenes popularitet blandt især nordeuropæere har også bidraget til denne status. Campingpladser og hoteller ligger som perler på en snor på denne del af kysten og det hele har sit højdepunkt i højhushotellerne omkring Benidorm, som er den sydligste del af Valenziakysten.

Kiko-koncernen

fortjener særlig omtale. Der er 3 campingpladser i koncernen hver med deres ideologi: Kiko Rural med natur som tema, Kiko Escorial med storby besøg (Madrid) og endelig Kiko Port med strandturisme (Plaja de Oliva.) Alle 3 pladser af meget høj standard og med gode særtilbud udenfor sæsonen. F.eks. senior-rabat. Alle 3 pladser har åbent hele året og kan bruges til en rundrejse som vores.

Kiko Camping Rural

...tilbyder aktivitetsferie på nogle helt anderledes måder. Stedet er åbent hele året rundt og der lægges vægt på øko og naturferie i alle dets afskygninger. Fra den stille ferie i svømmepølen (kun sommeråbent) til de vilde oplevelser: mountainbiking, ridning, trekking, bjergklatring, rafting, vandring, kanoroning og bådeudlejning med fisketure på den opstemmede sø. Der gives store rabatter for længere ophold, samt seniorrabat. Pladsens aktuelle prisliste ses på hjemmesiden. (www.kikopark.com/rural)

Rejsens rute

Det kan nok være svært for læserne at følge retningen af hele turforløbet, så denne skitse kan kun give en lille orientering af rutens forløb. I dette blad følger vi ruten fra kysten ind over landet, hvor beretningen slutter i Sevilla i kortets nederste venstre hjørne.

Alpha Camping, Madrid

Storbys plads med begrænset komfort, men med gode forbindelser med bus og metro til centrum og nem at finde.

Grand Canyon! Vi lister os ned i 1.gear og der var kun autoværn på det første stykke! Med sine 17% også det stejleste. Men se hvor vejen slynger sig til en samling huse i det fjerne: det er campingpladsen, som nok fortjener et par billeder mere. Der er komplet ro på pladsen - ikke en lyd høres. Jo, nogle bjælder i det fjerne - den lokale bjerghyrde er på vej hjem med sine får og geder. Vi kan da ikke tænke os at restauranten har åben, men jo, vi skal bare komme, bliver der sagt. Receptionisten forsvinder og forvandler sig til kok og således spiser vi sammen med campingværtens familie til en hyggelig blafrende kamild. I øvrigt det bedste og billigste vi prøvede på hele turen.

Videre mod nordøst

Næste morgen er der 4 gr. frost og vi må med vemod forlade stedet og ikke uden betænkeligheder. Der er meget

stejlt op, men campingværtens beroliger mig og stiller en 4-hjulstrækker i udsigt, hvis vi ikke kan klare det. Men der var ingen problemer, Berlingo'en trækker lige så nydeligt hele vejen op uden at blive varm. Den første halve time kører vi gennem helt vilde og ubeskrivelige landskaber, men så flader det ud.

Madrid

Allerede lidt over middag er vi i hovedstaden og følger kørevejledningen, men nej - en campingplads havde ingen hørt om på de kanter. Det var nok første gang, jeg kunne have brugt et GPS-hjælpe-middel. Så vi tossede rundt i 2 1/2 time i det garnnøgle af motorveje, som findes i Madrid. Så beslutter vi os at følge campingbogens anvisning til en anden plads i forstaden Getafe og finder den så ganske ubesværligt. Ja, ja - man kan altid være bagklog. Pladsen hedder Alpha Camping og er bestemt ikke noget at

råbe hurra for. Nærmest tarvelig med cowboydøre ind til det sanitære, hvor vinden suser lige ind ved 4 gr. frost. Det er ikke sagen for vor forkølelse, så den vask må vi ordne på gammeldags manér inde i campingvognen. Vi tager ind til centrum, hvor vi ankommer inden indbyggerne har fået øjne. Nu håber jeg ikke at vore oplevelser kommer til at smitte af på denne artikel, men jeg har det ikke godt med en forkølelse, der topper. Jeg må virkelig tage mig sammen for at gennemføre besøget i byen.

Gaderne er mørke i det hårde vinterlys, men der er ikke en sky på himlen og pludselig ligger kongeslottet dér foran os, krid hvid som en sukkerkage. Vi spadserer det meste af vejen rundt for at nyde synet og begiver os så indenfor for at beundre herlighederne. Og det var virkelig smukt. Tronsalen og andre gemakker af uvurderlig rigdom åbnede sig for os. Efter al den bilkørsel er det godt at spadsere de 2 km til Pradomuseet - de kunstsatte havde vi hørt meget om, men derfra tog vi tilbage til byen og til den berømte plads Plaza Major. Selv her hen på eftermiddagen, hvor skyggerne var blevet lange, kunne vi uden videre nyde kaffen udendørs. Ikke en vind og 13 gr.

Over sletterne i det indre

Også næste dag vågner vi med 6 gr. frost og igen en dybblå himmel. Det sidste er flot, men kuldegraderne gør at vi føler os godt tilpas inde i bilen,

mens den brummer mod syd. Efter at have krydset en del floder, som der knapt var vand i, flader landskabet lidt ud og foran os synes en uendelig lang slette med bløde bakker at ligge. Der er trods kulden meget grønt og vejen er dejlig jævn. Det er godt, for dagsmarchen er på 534 km! Eksklusive om- og fejlkørsler, kødannelser og hvad der ellers måtte komme af artige overraskelser.

Vi er i det landskab der hedder La Mancha, som så intenst er beskrevet i romanerne om Don Quijote og kan levende forestille os alle hans vindmøller, som han måtte slås med her. Der er bare ingen af dem tilbage mere. De uendelige kornmarker giver efterhånden plads for lige så uendelige vinmarker. Vi er i området omkring Valdepenas, hvis navn er kendt fra mange vinflasker derhjemme. Vi er jo nu ved middagstid kommet 200 km mere mod syd og temperaturen er steget til +8 gr. Dejligt! Nu rejser der sig sorte mure af bjerge foran os - op til 1300 m læser vi på kortet. Det er bjergkæden Sierra Morena, som vi skal be-tvinge. Der er så snævert i dalen, at man har delt motorvejen i 2 separate dele, hvor det ene spor ligger 200 m lavere end det andet. Vi gør holdt for at nyde dette syn, hvor også en jernbane snor sig ind og ud. Oven over os sejler 4 ørne i luften, på jagt efter føde i dette vilde landskab. Vores lille diesel bil kommer på hårdt arbejde op ad serpenterne men snart går det jævnt nedad på sydsiden af bjergkæden.

Kiko Camping Rural (Madrid)

Grundlagt i 900-tallet som spansk grænsebefæstning mod maurerne og udnævnt til hovedstad allerede i 1561. 3,8 mill. indbyggere. Middelalderlig central by med store pladser, f.eks. Puerta del Sol, hvortil metroen fra Getafe går. Andre store pladser er Plaza Mayor midt i den gamle by og Plaza Oriente ved kongeslottet.

Største seværdigheder:

kongeslottet, domkirken, Prado Kunstmuseum o.a. kunstmuseer, våbenmuseet Armeria, El Escorial slottet udenfor byen.

Pradomuseet

Mest benyttede campingpladser:

Alpha Camping * i Getafe og Kiko Escorial ***, 40 km vest for centrum.

Nærtrafik:

Bus og tog fra Escorial. Rejsetid 50 min. Fra Getafe først bus til nærmeste metrostation, som går direkte ind til centrum. Rejsetid under 1/2 time.

Andalusien

Vi er kommet ind i Andalusien og pludselig er termometret hoppet 10 gr. i vejret! Vi længes sådan efter sydens sol! Ved Andular glider vi ind i Spaniens store flodslette omkring floden Guadalquivir. Den ene smukke by efter den anden glider forbi os og ved 5 tiden når vi forstaden Dos Hermanas, 17 km syd for Sevilla. Skiltning til campingplads er der ingen af på vor vej, men vi finder den dog bag et motel midt i byen. I en hyggelig have slår vi os ned, hvor appelsintræer står rundt omkring os. Det er campingliv når det er bedst, det her! Den eneste fejl er bare, at togene dunder forbi på den anden side af hegnet. Det sanitære er ikke det store sus, men der er da rent og pænt, så vi bliver på stedet, trods træk under de sydlandske svingdøre.

Sevilla

Byen har været vore længsels mål i årtier, så vi glæder os usigeligt. Bilen lader vi stå, for bussen holder lige ved døren. Sevilla er jo indbegrebet af alt hvad vi forstår ved spansk.

Med en aften i Flamenco's tegn afsluttes denne del af turen, hvis sidste etape vil føre jer til Gibraltar, Costa del Sol og hele den lange østkyst mellem Almeria og tilbage til Vilanova. Vi har kigget i seniorernes manuskript og kan da røbe, at vejret bliver meget bedre på denne sidste etape, hvor de kører mod nord med foråret i hælene, hvor skønne campingpladser besøges langs kendte og ukendte kyster.

Plaza España, Sevilla

Maurerarkitektur, tyrefægtning, Carmen, zigøjnere og flamenco. For blot at nævne noget af de mest kendte.

Men nu oplever vi nok turens største skuffelse - om end ikke vort livs skuffelse: morgendagen henligger i kulde og med tunge skyer. Og snart begynder regnen at sile ned!

Turen med bussen ind til byen lover ikke godt! Vi er også operafans og kender »Carmens« historie, som foregår på en tobaksfabrik i Sevilla og stor er vor forundring da vi stiger af bussen. Fabrikken eksisterer i virkeligheden, dog nu som universitet. Men de gamle porcelænsskilte sidder på lågerne endnu. Vort første besøg gjaldt den store plads Plaza España, der er så pragtfuldt og kulørt, men som knap kommer til sin ret i regnvejret. Så vi fortrækker til en af verdens største kirker: domkirken, hvis nederste dele er af maurisk oprindelse, ikke mindst det smukke

tårn. 32.000 mennesker kan finde plads i kirkerummet, som vidner om Spaniens forgyldte fortid. Fra tårnet med den berømte »Giralda« har vi en smuk udsigt over byen, for heldigvis er solen begyndt at komme lidt frem, så vi kan strejfe lidt rundt i de gamle og smukke kvarterer. Fra en café overfor tyrefægtarenaen kan vi nyde denne smukke bygning. Aftenens rundvisning drukner i regn og aflyses, men vi trøster os med at der kommer atter en dag. Der gør der også og denne gang med lidt sol og kun en enkelt byge. Så vi tager denne dag en rundtur med en sightseeingbus bl.a. ud til de store arealer, hvor verdensudstillingen fandt sted for nogle år siden. Det blev virkelig en oplevelse, lyset blev pragtfuldt og vi kunne fra denne modsatte side af floden rigtig nyde den smukke udsigt over mod den gamle by. Nok blev vejret en skuffelse, men vor mangfoldige interesse i billedkunst og andre kulturer gjorde så alligevel besøget i byen til en kæmpeoplevelse.

Senior@campingferie.dk

